

Na konci první světové války po rozpadu Rakouska-Uherska a carského Ruska se v Evropě zrodila řada nových států: například Finsko, pobaltské země, Polsko, Československo, Maďarsko a Jugoslávie. Tyto nově vzniklé subjekty, ale i země spadající mezi poražené, se snažily zachovat si zprvu převážně demokratický ráz a plurální politický systém, ačkoliv ten se u každé dané země lišil, jak svým vlastním historickým vývojem, tak i tehdejší vnitrostátní situací a vyspělostí té dané občanské společnosti. Demokracie však s postupem času byla nucena soupeřit s dvěma extrémními hnutími, jejichž vliv na společnost nabýval na síle, byly to fašismus a komunismus. Pouze země s dlouholetou tradicí politických stran a uvědomělou občanskou společností měly možnost se tomuto zlu ubránit. Jednu z hlavních rolí v tomto zápase hrály mimo jiné i agrární strany, které se snažily udržet demokratický řád ve svých vlastních zemích. Československo můžeme v tomto případě považovat za úspěšné, neboť tradici první republiky ctíme jako období upevnění demokracie a hospodářského rozkvětu. Bohužel další osud nebyl k naší republice již tak příznivý.